

1

Mary Minorová Haristeenová, pro své přátele Harry, spěchala podél železniční trati. V patách jí běžela její chytrá a tvrdohlavá kočka Paní Murphyová a fena plemene velškorgi Tee Tuckerová. Kdybyste se zeptali feny a kočky, odpověděly by vám, že Harry patří jim, nikoli obráceně. Jisté bylo, že Harry patří k městečku Crozet ve Virginii. Ve třiatřiceti byla nejmladší poštmistrovou, jakou kdy Crozet měl, ale nikdo jiný o tu práci doopravdy nestál.

Crozet je stulený mezi úbočími pohoří Blue Ridge Mountains. Městečko se v podstatě skládá z Railroad Avenue, která se táhne podél železniční trati z Chesapeake do Ohia, a ulice jménem Whitehall Road, která prvně jmenovanou kříží. O deset mil dál na východ leží bohaté a mocné Charlottesville, jehož domy se jako houby po dešti rozrůstají na východ, západ, sever i jih. Harry se Charlottesville docela líbilo. Developery však moc ráda neměla a každý večer se modlila, aby o Crozetu s jeho třemi tisíci obyvateli dál uvažovali jen jako o bezvýznamné krátké zastávce cestou na západ, a ignorovali ho.

Pošta sídlila v šedé dřevěné budově u nádraží. Vedle byl obchůdek s potravinami a řeznictví, provozovaný panem Shiflettem, kterému se říkalo prostě „Obchodník“. Všichni tuhle vymoženost oceňovali, protože si z jednoho místa v centru mohli odnést mléko, poštu i drby.

Harry odemkla dveře a vešla dovnitř přesně ve chvíli, kdy velké hodiny na nádraží odzvonily sedmou hodinu ranní. Paní Murphyová se jí protáhla mezi nohama, zatímco Tuckerová vešla dovnitř mnohem línějším tempem.

Paní Murphyovou zlákal prázdný koš na dopisy. Skočila do něj. Fena si začala stěžovat, že nemůže udělat totéž.

„Huš, Tuckerová! Paní Murphyová bude za minutku venku – vid?“ Harry se naklonila nad koš.

Paní Murphyová jí pohlédla do očí a odpověděla: „*To určitě. Jen ať si Tuckerová kňučí. Ráno mi ukradla pletenou hračku.*“

Harry však slyšela jenom mňouknutí.

Fena rozuměla každé slovo. „*Jsi vážně nesnesitelná, Murphyová. Máš miliony hraček.*“

Paní Murphyová položila packy na okraj koše a vykoukla ven. „*No a co? Nedovolila jsem ti, aby sis s jednou z nich hrála.*“

„Nech toho, Tuckerová.“ Harry připadalo, že fena nemá ke kňučení žádný důvod.

Venku zatroubil klakson. Rob Collier přivezl ve velké dodávce ranní poštu. Ve čtyři odpoledne se vrátí a vyzvedne odchozí zásilky.

„Jsi tu brzy,“ zavolala na něj Harry.

„Říkal jsem si, že ti nedopřeju ani chvíli oddechu.“ Rob se usmál. „Protože přesně za hodinu bude před těmito dveřmi stát Paní Hogendobberová a nerudně se dožadovat svojí pošty.“ Hodil na schody dvě velké tašky a vrátil se k dodávce. Harry vnesla poštu dovnitř.

„Počkej, udělal bych to.“

„Já vím,“ odpověděla Harry. „Ale potřebuju posilovat.“

Mezi dveřmi se objevila Tuckerová.

„Ahoj Tuckerová,“ pozdravil Rob fenu. Tuckerová zavrtěla ocasem. „Ať máme den bez deště, plískanic, sněhu a tak dále.“ Rob sedl za volant.

„V sedm ráno je šestadvacet ve stínu, Robe. Být tebou, plískanic bych se nebála.“

Usmál se a odjel.

Harry otevřela první tašku. Navrchu byla pošta pro Paní Hogendobberovou pevně stažená širokou gumou. Když měl Rob na hlavní poště v Charlottesville čas, dal dopisy pro Paní Hogendobberovou na hromádku. Harry je vložila do poštovní přihrádky. Pak začala třídit zbytek: složenky,

katalogy zásilkových služeb, nabízejících oblečení pro každého muže, ženu a dítě ve Spojených státech a samozřejmě osobní dopisy a pohlednice.

Courtney Shiflettová, Obchodníková čtrnáctiletá dcera, dostala pohled ze skautského tábora od Sally McIntireové. Pro Kellyho Craycrofta, hezkého a bohatého obchodníka s dlaždicemi, přišla lesklá pohlednice z Paříže. Byla na ní fotka krásného anděla s křídly. Harry ji otočila. Šlo o hrobku Oscara Wilda na hřbitově *Père Lachaise*. Na zadní straně byl vzkaz: „Kéž bys byl tady.“ Bez podpisu. Text sice vypadal jako psaný rukou, ale ve skutečnosti byl natištěný, jako bývají podpisy na dopisech politických kandidátů. Harry vzdychla a strčila pohled do Kellyho schránky. V Paříži musí být jako v ráji!

Harry dostala pohlednici od celoživotní přítelkyně Lindsay Astroveové. Majestátně se na ní tyčily zasněžené Alpy.

*Drahá Harry,
dorazila jsem do Curychu. V dohledu žádní trpaslíci. Let
byl dobrý. Jsem dost unavená. Později napíšu víc.*

*Měj se hezky,
Lindsay*

V Curychu musí být jako v ráji.

Bob Berryman, největší obchodník s autopřívěsy na celém Jihu, dostal doporučený dopis z bernáku. Harry mu ho opatrně vložila do schránky.

Harryina nejlepší kamarádka Susan Tuckerová obdržela velký balík od firmy James River Traders; nejspíš ty zlevněné bavlněné svetry, které si objednala. Rozumná Susan vždycky čekala na slevy. Susan byla „mámou“ Tee Tuckerové – pojmenovala ji Tee, protože ji Harry darovala na prvním týčku na golfovém hřišti ve Farmington Country Clubu. Paní Murphyová byla o dva roky starší než fena a neměla z Tee radost, ale nakonec ji začala tolerovat.

Harryinu pozornost upoutala pohlednice s kresbou od Garyho Larsena. Harry ji otočila. Byla adresována Fairovi Haristeenovi, který se zanedlouho – už aby to bylo – stane jejím exmanželem. „Drž se, kámo,“ psal mu Stafford Sanburne. Harry pohlednici hodila do Fairovy schránky.

Crozet byl natolik malý, že lidé cítili potřebu postavit se při rozvodu na jednu či druhou stranu. Ačkoli možná je takhle malý i New York. Harry se každopádně denně setkávala s projevy vzteku i lítosti. Bývalí společní přátelé si vybírali, koho podpoří, a většina dala přednost Fairovi.

Nejspíš proto, že žádost o rozvod podala ona a pobouřila tím všechny ženy z Albemarle County vězící v nešťastném manželství a nemající odvahu odejít. A takových žen bylo hodně.

„Díky bohu že nemají děti,“ říkali lidé bez ohledu na to, jestli je Harry slyší, nebo ne. Harry s nimi souhlasila. S dětmi by ten zatracený rozvod mohl trvat rok. Bez nich se ta mizérie povleče jenom šest měsíců a dva už měla Harry za sebou.

Když odbila osmá, dvě poštovní tašky už byly složené, schránky naplněné a stará podlaha z borového dřeva vytřená do čista.

Paní George Hogendobberová, evangelická protestantka, si přicházela vybrat poštu přesně v osm hodin ráno denně kromě neděle, kdy chodila do kostela a pošta měla zavřeno. Neustále se užírala kvůli evoluci. Byla odhodlaná dokázat, že lidé se nevyvinuli z opic, ale Bůh je stvořil k obrazu svému.

Paní Murphyová si vroucně přála, aby paní Hogendobberová měla pravdu, protože spojení člověka a opice je přece strašlivou urážkou opic! Ta nebohá žena by ovšem umřela leknutím, kdyby se dozvěděla, že Bůh byl ve skutečnosti kočka a lidé tím pádem vůbec nejsou důležití.

Zavalitá křesťanka se vlekla do schodů. Se svou typickou rázností rozrazila dveře.

„Dobré ráno, Harry.“

„Dobré ráno, paní Hogendobberová. Měla jste hezký víkend?“

„Kromě bohoslužby v kostele Svatého světla na něm nebylo hezkého nic.“ Vytáhla si ze schránky poštu. „Když jsem přišla domů, zastavil se u mě Josiah DeWitt a začal mě přemlouvat, abych mu prodala postel s nebesy ve stylu Ludvíka XVI., kanapíčka a podobně. Ve svátek! Ten muž slouží mamonu.“

„Ano, ale má čich na kvalitní věci,“ zalichotila jí Harry.

„Ludvík sem, Ludvík tam. Ve Francii bylo Ludvíků až moc. A se všemi to špatně dopadlo. Od dob Napoleona se podle mě ve Francii nenarodil nikdo opravdu pozoruhodný.“

„A co Claudius Crozet?“

To paní Hogendobberovou na chvíli zarazilo. „Asi máš pravdu. Vytvořil jeden z technických zázraků devatenáctého století. Beru svoje slova zpět. Ale po Napoleonovi je jediný.“

Městečko Crozet se jmenovalo po tomto Claudiu Crozetovi, narozenému jednadvacátého prosince 1789. Měl technické vzdělání, bojoval za Francii v Rusku a při krvavém ústupu z Moskvy byl zajat. Jeho ruský věznitel jím byl tak okouzlen, že ho okamžitě převezl na své rozlehlé sídlo a vybavil ho knihami a technickými pomůckami. Claudius svému vězniteli sloužil, dokud se Francouzi nesměli vrátit domů. Říká se, že ruský princ odměnil mladého kapitána šperky, zlatem a stříbrem.

Crozet pochopil, že sloužit Napoleonovi je nebezpečné, a raději emigroval do Ameriky. Pokud vážně měl jmění, opatrně ho skrýval a živil se prací. Jeho největším projektem bylo vyhloubení čtyř železničních tunelů skrz Blue Ridge Mountains; s úkolem začal v roce 1850 a dokončil ho o osm let později.

První tunel leží na západ od Crozetu: jmenuje se Greenwood, měří sto šedesát tři metrů a od roku 1944, kdy ho nahradil nový tunel, je zazděný. Nad východním vstupem do tunelu Greenwood stojí vytesáno do kamene:

C. CROZET, VEDOUCÍ INŽENÝR
E. T. D. MYERS, INŽENÝR
JOHN KELLY, ZHOTOVITEL
LÉTA PÁNĚ 1852.

Druhý tunel Brooksville má dvě stě šedesát tři metry a také se od roku 1944 nepoužívá. Byl to nebezpečný tunel vyhloubený v měkké a nestabilní skále.

Třetí je Little Rock, třicet metrů dlouhý tunel, který do dnes slouží.

Čtvrtý Blue Ridge se táhne v délce tisíc čtyři sta čtyřicet metrů.

K zavřeným tunelům vedou nepoužívané tratě. V devatenáctém století se stavělo tak, aby všechno vydrželo co nejdéle. Koleje se nikdy na žádném místě nezkroutily.

Povídá se, že Crozet v jednom z tunelů ukryl svoje bohatství. Správa železniční cesty brala příběh tak vážně, že nejdřív nechala nepoužívané tunely důkladně prozkoumat a teprve pak je dala zazdít. Žádný poklad se nikdy nenašel.

Jakmile paní Hogendobberová uznala svůj omyl, ihned odešla. Cestou minula Susanina manžela Neda Tuckera. Tee Tuckerová se šťastně rozštěkala a běžela Neda uvítat. Paní Murphyová vylezla z poštovního koše a vyskočila na pult. Měla Neda ráda. Jako všichni.

Zamrkal na Harry. „Tak co, už jsi znovuzrozená?“

„Ne a nejsem ani včerejší.“ Zasmála se.

„Paní H. byla dnes ráno neobvykle zamlklá.“ Vzal si velký štos pošty; většina dopisů byla adresována právní kanceláři Sanburne, Tucker a Anderson.

„Buď vděčný,“ opáčila Harry.

„To jsem – za každý den.“ Ned se usmál. Uniknout v horké červencové ráno tirádě o vykoupení bylo štěstí, ale Ned měl natolik hezký život, že do večera jistě zažije spoustu dalších radostí. Zastavil se a podrbl Tuckerovou za ušima.

„Podrbej mě taky,“ žadonila Paní Murphyová.

„*Má mě radši než tebe.*“ Tuckerová si užívala, že je středem pozornosti.

„Taky se ti tak líbí to jejich kňučení a mňoukání?“ Ned pokračoval v drbání. „Někdy mi připadají skoro jako lidi.“

„*Cože?*“ Paní Murphyová si začala olizovat přední tlapky. Být člověk? Hrozná představa! Lidi nemají drápy, kožich a smysly jim slouží opravdu žalostně. Proč by o něco takového měla stát, když sama slyší i mravkolevy v písku? Navíc rozumí všemu, co lidi říkají, zatímco oni často nechápou ani jeden druhého, natož ji a jiná zvířata. Dokonce i milovanou Harry přiměla Paní Murphyová k reakci jediné naprosto přemrštěným chováním.

„Ano, nevím, co bych si bez svých dětiček počala. Když jsme u toho, jak se mají tvoje?“

Nedovi na chvíli potemněly oči. „Harry, začínám si myslet, že jsem udělal chybu, když jsem poslal Brookie do té soukromé školy. Je jí dvanáct, chová se jako dvacítká a stala se z ní dokonalá malá snobka. Susan chce, aby se Brookie na podzim vrátila ke svaté Elizabeth, ale já řekl, že ji odtamtud odhlásíme a pošleme ji s jejím bratrem zpátky do státní školy. Tam se naučí vycházet s různými typy lidí. Susan rozhodla, že ji pošleme ke svaté Elizabeth, poté co se jí zhoršil prospěch. My ale přece taky chodili do státních škol, něco jsme se tam naučili a vyrostli z nás slušní lidé.“

„To je těžké rozhodování, Nede. Když jsi chodil na základní školu, asi se tam na záchodcích neprodávaly drogy.“

„Ale když jsme nastoupili na crozetskou střední, tak už se prodávaly. Měli jsme dost rozumu, abychom je ignorovali.“

„Ne, já neměla peníze, abych si je kupovala. Kdybych byla jedno z těch bohatých dětí, jejichž rodiče rozparcelovali svoje pole – teď je takových spousta –, kdo ví, co bych dělala?“

Ned vzdychl. „V téhle době bych nechtěl být dítě.“

„Ani já ne.“

Přerušil je Bob Berryman. „Nazdar!“ u nohou mu šel jeho hyperaktivní australský ovčák Ozzie.